

נולד ב – 1.2.1933
 נספה בתאונת מטוס בסיני
 ב – 10.7.1980
 בן ללונק ופסיה
 היה נשוי לאיילה
 אב לליאורה תמיר,
 רוית גטניו, אסי ושירה.

התחנך במוסד החינוכי גלבע, בקבוצת "איילה" ונחשב לתלמיד טוב מאוד. מגיל צעיר התבלט בתבונת-כפיים, שסייעה לו לבנות צעצועים מקוריים; בחוש להמצאת פטנטים, שדחף אותו להמצאות מתוחכמות; בעקשנות להשלים בדיוק מה שתיכנן, ובנחישות לעשות זאת בשלימות, בדיוק כפי שרצה. איציק לבלנג, חבר בקבוצה: "כשהרכיבו חוליות בטוילים, כולם רצו להיות עם יוסי. במחנות ארציים, תמיד זכתה הקבוצה שלנו בפרסים הראשונים עבור היכולת הצופית, שיוסי היה בין מוביליה. ראיתי בו מעין 'קוסם' – כל דבר שנגע בו, היה נפתר; כל בעיה טכנית – זכתה למענה".

התגייס לחיל-האוויר, סיים קורס נוטים והוצב בטייסת 69, טייסת של מפציצי הענק 17B ("מבצר מעופף"). במסגרת שירות המילואים השתתף במלחמות ישראל, במשימות של הובלת אפסנאות, הטלת פצצות, מודיעין ולוחמה אלקטרונית. עם השנים עבר לטוס על מטוסי התובלה מסוג "דקוטה", "נורד" ו"הרקולס". שנה לפני נפילתו, והוא בן, 46, הוענקה לו דרגת רב-סרן, כדרגה אישית, מחוץ לתקן ולנוהל. כמו-כן קיבל את אות "השירות הטיסתי הטוב" – המוענק לאותם יחידי סגולה, שהמשיכו לטוס מעל ל-25 שנה. ב-10.7.1980 השתתף בטיסת אימון במטוס דקוטה, וליד קדש-ברנע, אולי בשל ערפילי-הבוקר, התנגש המטוס בהר והתרסק. בדואים באיזור הבחינו בפיצוץ והזעיקו עזרה.

בבית-אלפא היה יוסי מוסד ומושג: אוטודידאקט, שלמד לבד כל מה שרצה לדעת, באמצעות ספרות מקצועית, והגיע בכוחות עצמו לרמה טכנית גבוהה. מגזרים רבים במשק היו תלויים בידע שלו ובכושר ההמצאה שלו. פנו אליו בכל עניין ובכל שעה והוא תמיד נענה ברצון – ללא כעס ותמיד באדיבות וחיוך. הוא שירת את כולם ברצון וכל קלקול הפך לאתגר מקצועי, שדחף להמציא פטנט, כדי שזה יקל על המערכת. איילה, אלמנתו: "רבים ביטאו את התחושה שיוסי ייצג עבורם את 'בית-אלפא היפה'. יוסי באמת אהב את בית-אלפא, כפי שבית-אלפא אהבה אותו. באהבה ההדדית הזו אי-אפשר היה לטעות: זה היה ביתו היחיד, כאן היו נטועים שורשיו, למען המקום הזה היה מוכן לעשות הכל ולא ניתן היה להעלות על הדעת אפשרות לחיות במקום אחר.

כל שנות חייו המשותפות לא הפסקתי להעריך את החוכמה ואת השקט והשלווה שהקרין על סביבתו, ואשר השפיעה על כל מי שהיה במחיצתו. היה אבא יוצא מן הכלל שהקפיד להימצא הרבה עם הילדים. היה אדם מאוד אופטימי, שתמיד ראה את הצד הטוב. חרוץ, איש עבודה, הגון והוגן. בשנת חייו האחרונה התגלה גם כבן מסור. לונק היה חולה ונהג להזעיק את יוסי מספר פעמים בכל יום. יוסי עשה כל מאמץ להקל על סיבלו של לונק, שנפטר מספר חודשים לאחר מותו של יוסי".